

EL TEMPS

"Revolució" mediàtica

És un bon exercici desempolsar ara el programa polític sobre Canal 9, la televisió autonòmica valenciana, amb què el Partit Popular va guanyar les eleccions autonòmiques el 28 de maig de 1995. Hi ha un seguit de paràgrafs que, després de la carnavalesca i patètica setmana amb què Canal 9 ha amenitzat els telespectadors valencians —estrena dels programes esportius *Amunt València* i *Macho Hércules*; aquest últim amb desconnexió exclusiva per a Alacant, en un fet sense precedents en l'ens públic valencià— no tenen pèrdua: són promeses. Promeses la semblança de les quals amb la realitat última és pura casualitat. Promeses l'incumpliment de les quals situa els mandataris valencians —qui les feren, vaja— davant d'un dels fraus polítics més grans que podem recordar en la recent història electoral autonòmica.

Situem, però, les coses al seu lloc; és a dir, situem les promeses victorioses al costat de la realitat indefugible. Diu el preàmbul de l'esmentat programa: "És indiscutible que la creació d'un mitjà de comunicació propi permet d'aprofundir en el coneixement de la nostra realitat social, cultural i política". La desconnexió televisiva que s'ha posat en pràctica amb l'inici dels dos programes esmentats és una nova mostra del cantonalisme polític que no acaba d'abandonar la dreta reaccionària valenciana. Caldria preguntar al nou director de Canal 9, Jesús Sánchez Carrascosa, i al president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, si furgar en les ferides provocades per greuges històrics gairebé enterrats en comptes d'aprofundir en la vertebració del país és una mostra de "coneixement de la nostra realitat social, cultural i política".

El primer objectiu programàtic televisiu del PP resava el següent títol: "Fer la 'revolució': complir la llei de creació de RTVV". I del text cal destacar: "En el preàmbul de la llei 7/1984, de creació de l'entitat pública Radiotelevisió Valen-

ciana, s'afirma que l'ens ha de servir 'com un dels suports precisos i inequívocs del nostre desenvolupament cultural propi'. Sembla clar que Canal 9 és un suport, però encara no se sap de què. El nou projecte que presenta el PP pretén complir al peu de la lletra l'article 2 de la llei...". Un text en què el PP es compromet a complir rigorosament els principis que la inspiren: la promoció i protecció de la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana (res a veure per tant amb les intencions lingüístiques del presentador d'*Amunt València*, Julio Insa: "Parlaré en castellà, però canviaré al valencià si se m'acut alguna cosa graciosa"). Són exemples graciosos del primer programa, entre d'altres: "collons" i "*bol-sillo*" (per butxaca). La protecció de la joventut

i de la infància, evitant la violència i l'apologia de fets i conductes que atempten contra la vida, la llibertat i la igualtat d'homes i dones (els programes, però, han estat acusats de vexatoris a les dones: reiterats primers plànols dels escots i de les natges de les hostesses enmig d'entrevistes que res tenien a veure; preguntes sobre les noies als entrevistats: "Què li semblen les nostres hostesses?"...). I respecte al pluralisme, al valor de la igualtat i als altres principis recollits en la Constitució, l'Estatut d'Autono-

mia i en la legislació bàsica de l'estat (en canvi, presenten detalls racistes en la utilització d'un home de raça negra per caricaturitzar el jugador brasiler del València, Viola). I com a colofó, la promesa final del text: "Es obvi que per a complir amb tots aquests manaments, RTVV ha d'experimentar uns canvis que implicarien una autèntica revolució. Una revolució que el PP pensa portar a terme amb la cooperació i l'estímul de tots els professionals valencians".

Zaplana ens ha servit, doncs, la revolució mediàtica del PP: una televisió que lluny de ser un punt de referència lingüístic, cultural, de tolerància i un exercici continuat de democràcia, manté la societat valenciana a la trista espera de polítiques en què es pugui, a la fi, reconèixer. ■

"Zaplana ens ha servit la revolució mediàtica del PP: una televisió que lluny de ser un exercici continuat de democràcia manté la societat valenciana a l'espera de polítiques en què es pugui, a la fi, reconèixer."